

Řeholníci a řeholnice, kteří se na vstup do své kongregace teprve připravují nebo jsou v ní jen krátce. Proč se rozhodli pro zasvěcený život? Přinášíme příběhy několika z nich.

„V jedné fázi svého života jsem začala cítit, že i když mám krásný život, dobrou práci a hodného mladého muže po mém boku, se kterým jsem chodila už tři roky, stále mi něco chybí,“ vypráví františkánka Marie Karola Kuczynská, která předtím pracovala jako novinářka. Začala se tedy ptát Boha, co chce, aby ve svém životě udělala. „Pak jsem ve svém srdci poznala, že mě volá k životu v jeho službě. A na toto volání jsem odpověděla ano, protože jsem toužila po té největší lásce, kterou mi žádný člověk zkrátka nemohl dát. Navíc jsem také uvěřila, že Bůh ví lépe než já, co je pro mě nejlepší, a že nejšťastnější budu právě tam, kde pro mě připravil místo. A nemýlila jsem se,“ říká řeholnice z Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou Svaté Rodiny v Brně.

V době svého hledání neznala žádné řeholní společenství, ale jedna z jejích kamarádek studovala ve škole, kterou provozují sestry františkánky. „Byla první, kdo se mě zeptal, do kterého společenství směřuji. Když jsem odvětila, že neznám žádné sestry, řekla jen: ‚Tak pojď k nám.‘ Pochopila jsem, že tato slova byla z Ducha Svatého, a poslechla jsem ji v důvěře, že je to Bohem připravené místo,“ dodává sestra Marie Karola Kuczynská. Různé události, které pak následovaly, jí toto rozhodnutí potvrdily.

Výstup na horu Karmel

Bosý karmelitán P. Jan Poříz začal své hledání zhruba ve třinácti letech, přestože ke křtu se dostal až o pár let později. „Během přípravy na něj jsem objevil touhu zasvětit svůj život Bohu, která mě od té doby již neopustila. Zpočátku jsem o ní s nikým nemluvil, samotnému se mi to zdálo velmi předčasné. Zhruba rok po křtu ale byla má touha už natolik intenzivní, že jsem byl vnitřně ‚přinucen‘ udělat některé konkrétní kroky,“ popisuje svou cestu. V té době studoval pedagogickou fakultu, obor dějepis a zeměpis. Jakmile to jen bylo možné, psal v rámci studia středověkých i novověkých dějin seminární práce o historii řeholních řádů. Získal tak znalosti o benediktinech a cisterciácích, kapucínech nebo jezuitech. „Čím dál více jsem se věnoval spíše spiritualitě jednotlivých řádů než ryze dějinným faktům. Přitahovalo mě to, co se týkalo modlitby a vůbec vztahu s Bohem,“ pokračuje P. Poříz.

Až jednou narazil na knihu rozhovorů s Tomášem Halíkem Ptal jsem se cest, která ho přivedla k četbě sv. Jana od Kříže, zejména jeho Výstupu na horu Karmel. „Ačkoli jsem jeho dílo jako celek úplně nechápal, vnímal jsem rozumově stěží vysvětlitelnou duchovní blízkost mezi ním, naukou a mým vnitřním světem. Bez nadsázky se dá říci, že to byl on, kdo mě přivedl na Karmel, protože jsem do té doby neznal nikoho z karmelitánských bratří ani sester,“ přiznává s tím, že tento světec mu i nyní otevírá stále nové horizonty povolání. „Zpočátku ve mně jeho slova probouzela především touhu po vnitřní modlitbě, ačkoli jsem si časem uvědomil, že o ní – alespoň přímo – hovoří jen minimálně. Později se pro mě stalo klíčovým tématem duchovní očistování, pak Boží velikost a neuchopitelnost a dnes snad

nejvíc vše, co se týká vnitřní svobody,“ dodává bosý karmelitán.

Od dětí k dětem

Dominikánka Jordána Kleinwächterová vystudovala učitelství 1. stupně a plánovala se věnovat dětem. Práce ji bavila, přesto měla pocit, že stojí na rozcestí a nehýbe se z místa. „Věděla jsem, že něco musím udělat, jinak se zblázním. A tak jsem jela na týdenní pobyt do kláštera, který pro hledající organizovali karmelitáni v Kostelním Vydří. Tam jsem o svých myšlenkách poprvé řekla knězi. Jedna z jeho otázek byla, jak si představuji své stáří. A já věděla, že v kruhu sester,“ popisuje sestra Jordána. Následně dostala knížku o řeholních rádech, kterou důkladně prolistovala. Pět komunit ji oslovilo a začala je navštěvovat.

„Z návštěvy prvního společenství jsem doslova prchala,“ přiznává s úsměvem. Po čase našla znovu odvalu a vydala se k sestřím dominikánkám. „Tam jsem se cítila tak nějak normálně. Ačkoliv jsme se viděly poprvé v životě, dokázaly jsme si povídat i o něčem jiném než o počasí. Začala jsem k nim dojíždět pravidelně,“ připojuje. Na druhém setkání se ale dozvěděla, že v řádu učit děti pravděpodobně nebude. Nebylo pro ni snadné se této touhy vzdát, ale nakonec se jí to podařilo. „Jistotu, která nikdy nebyla stoprocentní, naplnil den věčných slibů – pokoj a radost tryskající z hloubi srdce, která se nedala ovládat ani zastavit. Na to nikdy nezapomenu. Těším se na prožívání této radosti s Hospodinem v nebi. A nebojte se, Hospodin vrací stonásobně. Nakonec pracuji i s dětmi a mládeží,“ povzbuzuje řeholnice, která nyní působí jako ředitelka Katolického domova studujících v Praze.

Sestra Klára Ručková je v olomouckém klášteře františkánek Neposkvrněného početí Panny Marie už čtyři roky. „Přemýšlela jsem nad svým životem a postupně se mi skládala malá mozaika, což bylo pro mě důvodem, proč jít do kláštera: najednou mi přišlo, že všechno do sebe nějak zapadá. Tím asi nejdůležitějším a největším důvodem, proč jsem se rozhodla pro řeholní povolání, bylo poznání, že jsem za svůj (docela krátký) život dostala nejen od rodičů tolik lásky, že ji zkrátka musím a chci dát dál, ale že jeden člověk by ji nemusel unést. Jediný, kdo to všechno unese, je Ježíš,“ popisuje.

Mnoho „dorostu“ mají nyní především nová hnutí a komunity v církvi, jako je například Koinonia Jan Křtitel. Jen na Plzeňsku působí pod její záštitou 30 zasvěcených bratří a sester od nás i ze zahraničí. Jednou z nich je Monika Tomešová. Během Letnic 2016 obnovila své sliby a připravuje se na sliby věčné: „Koinonii Jan Křtitel jsem poznala díky kurzu Pavel, který učí, jak hlásat evangelium. Tak mě nadchl, že to změnilo můj život. Začala jsem se účastnit aktivit Koinonie, přičemž mi byla jak její spiritualita, tak i bratři a sestry čím dál bližší. V té době jsem měla dobrou práci ve státní správě, ale to mi ke štěstí nestačilo – v mém životě stále něco chybělo, hledala jsem, jaký má Bůh plán s mým životem. Pán vložil do mého srdce přání žít v komunitě zasvěcených bratří a sester a tato touha stále rostla. Odpověděla jsem na jeho volání, požádala o vstup do komunity a dala výpověď v práci. A Pán mi darem svého pokoje stále potvrzuje, že zde je můj domov, moje místo, kde ho mám

následovat," přiznává Monika Tomešová.

Lékař a řeholník

Nejmladším členem brněnského konventu Hospitálského řádu svatého Jana z Boha je bratr Lukáš Ryněš, který bude v březnu skládat slavné sliby. Působí jako praktický lékař a přitom pomáhá v pohotovostních službách Nemocnice Milosrdných bratří a Úrazové nemocnice v Brně. O své práci a příslušnosti ke komunitě milosrdných bratří říká: „Chtěl jsem naplno pomáhat lidem a to se mi daří. Současně jsem poznal, že ani Bohu zasvěcené osoby nejsou ušetřeny smutku, obav, ba ani pochybností. Někdy se mi dokonce zdálo, že ztrácíme víc, než dostáváme," vypráví. Takové chvíle nastaly například tehdy, když se společenství tenčilo s odchody staříčkových členů řádu. „Bolelo to. Byli nesmírně moudří a laskaví, ochotní kdykoliv podat nám mladším pomocnou ruku. Stále znovu se mi ale potvrzuje, že režisérem našeho života je Bůh, na všechno je nutné pohlížet zorným úhlem důvěry v jeho lásku. Jak se nyní s příchodem nových kandidátů znovu plní lavice v naší kapli, jsem rád, že mohu hledět do budoucna s radostnou nadějí. V Brně je mi dobře. Kdyby se ale ukázalo, že Boží vůle je jiná, poslechnu a půjdu sloužit nemocným tam, kde bude třeba," dodává.

TOMÁŠ KUTIL s přispěním diecézních redaktorů

Uverejneném s láskavým dovolením redakcie Katolícký týždenník (6/2017).

The post [Cesty za řeholním povoláním](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)